

9 SKYRIUS

Mane pažadina paukščių čiulbesys. Drabužiai sudrėkę, sustingusius sąnarius gelia. Atsikeliau, pasiražau ir apsidairau. Saulė jau patekėjusi, tačiau šlaitas, ant kurio miegojau, dar šešėlyje. Tik kai kurių kalnų viršūnės tolimoje spindi auksu.

Sutrikusi stebiu pasaulį, plytintį priešais mane. Niekad nebūčiau pagalvojusi, kad jis gali būti toks *didelis*! Užima gerklę žvelgiant į tolumą, tuzinus kalvų iki pat horizonto, kuris, regis, nepasiekiamai toli. Jaučiuosi ištis pasimetusi šiose neaprėpiamose svetimose tolybėse. Kaip man reikės susirasti Mirką, jei jis ištis kažkur čia?

Narsa mane apleidžia, šmėsteli mintis, kad paprasčiausiai galėčiau apsigręžti ir grįžti namo. Vargu ar kas sužinotų apie mano naktinę iškylą. Būtų galima pasiaiškinti jaunatvišku lengvabūdiškumu.

Inkvizitorius tikrai mane nutarkuos. Gal kuriam laikui įkalins, užduos atgailos darbų, bet vėl būčiau namuose, pažįstamoje aplinkoje.

Tačiau kaip galėčiau ramiai gyventi tame slėnyje, kuris man visada atrodė milžiniškas, o dabar tapo mažutis ir ankštas? Kaip pajėgčiau gyventi bent sykį nepasidairiusi pasaulyje už kalnų? Ir argi būti laiminga be Mirko?

Pasistiprinu šalta arbata, duona su dešra iš paviržio ryšelio, įduoto mamos. Ilgam nepakaks. Taigi teks pasirūpinti maisto. Tvaksinčia širdimi leidžiuosi į slėnį.

Eiti žemyn lengviau, nei baiminausi. Šioje pusėje skardis ne toks status, dienos šviesoje nebijau suklypti. Neilgai trukus pasiekiu platų žvyruotą taką ir juo traukiu į slėnį.

Po valandėlės tolumoje pamatau namą. Iš pirmo žvilgsnio nedaug kuo skiriasi nuo mūsų slėnio ūkininkų sodybų. Tačiau priėjusi arčiau išvystu, kad langų stiklai išdaužyti, stogas kiauras. Čia jau seniai niekas nebegyvena. Dirsteliu vidun, bet ten tik nuolaužos ir šiukšlės.

Prislėgta krūtine einu toliau. Ir kitas namas, regis, negyvenamas, nors ne toks apgailėtinas kaip pirmasis – langai ir stogas dar tvarkoj, tik takelis prie namo apžėlęs piktžolėmis, o gėlių loveliuose palangėse veši dagiai ir kiaulpienės.

Kas nutiko čia gyvenusiems žmonėms? Gal vis dėlto pasakojimai apie Paskutinį mūsų – tiesa, ir jie tapo šėtono demonų kariaunos aukomis?

Atsigręžiu atgal. Dar nevēlu persigalvoti. Trumpą naivių svajų akimirką vaizduojusi, kaip grįžtu į savo slėnį ir pasakoju mūsų kaimo žmonėms, ką čia mačiau, ir jie pakerėti klausosi. Bet Dievo sargybiniai mane tučtuoju sulaikytų ir įkalintų. Visiškai nesvarbu, ką pasakyčiau, jie galvotų, kad esu apsėsta velnio ir seku melų pasakas, kad paskutinius apšviestuosius įsiviliočiau į sugedimą.

Žvyrkelis pereina į asfaltą, ritasi nestačiu balnu. Pasiėkusi jį kairėje pamatau kaimą, didesnę nei Birgsau. Gatve rieda automobiliai. Ir čia, iš viršaus, viskas atrodo taiku ir gyva. Nė iš tolo nematyti nuniokojimų.

Įkvėpta šio viltingo vaizdo paspartinu žingsnį. Netrukus prieinu kaimo pakraštį. Šie namai gyvenami, sodeliai išpuoselėti, darželiuose margos gėlės. Tik žmonių nematyti.

Svarstau, ar derėtų pasibelsti į kurio nors namo duris ir pasiklausti kelio į Miuncheno miestą. Bet bijau – kas, jei šiuose taikiai išrodančiuose namuose gyvena šėtono mokiniai? Geriau būti atsargiai.

Eidama pro vieno namo sodelį pastebiu kažką judant. Kažkoks plokščias apskritas darinys tyliai burgzdamas slysta veja ir palieka paskui save žemesnę žolę. Ar čia gyvūnas? Ne, veikia panašus į mašiną, ėdančią žolę, veikiausiai tam, kad ji atrodytų prižiūrėta.

Šmėsteli mintis, kad šiuose namuose, pro kuriuos einu, gyvena ne žmonės, o mašinos. Juk mūsų istorijos mokytojas pasakojo, kad žmonės tapo šėtono aukomis, nes mėgino su-

kurti dirbtines būtybes, tobulesnes nei Dievo kūriniai. Galbūt tas daiktas vejoje turėtų būti tobulesnė avies versija. Jei taip, tai jis man neatrodo itin gerai pavykęs.

Einant toliau man priešais atvažiuoja automobilis. Juda tyliai kaip tas žolės rijikas, ne blerbdamas, kaip kai kurie varikliai mūsų slėnyje, kai gali girdėti juos iš tolo. Atsitraukiu į šalį ir stebiu, kaip automobilis rieda pro mane. Sutrikusi nulydžiu akimis. Ar suklydau, ar tikrai prie vairo nieko nebuvo?

Automobilis sustoja kiek tolėliau prie vieno namo, kurį praėjau. Durys atsidaro ir išlipa jauna moteris. Bent jau spėjau, kad tai moteris, nes moteriškai apvali ir moterišku veidu, nors vilki vyriškus drabužius: melsvos medžiagos kelnės ir plonus marškinėlius trumpomis rankovėmis. Ir jos plaukai trumpai kirpti kaip vyro.

Susiimu, apsigrėžiu ir einu prie moters. Pamačiusi mane ji, regis, nusigąsta. Skubiai bėga prie laukiančio automobilio, jo dureles tarsi atidaro neregima ranka, ir šoka vidun. Dar man nespėjus prieiti, automobilis pajuda, bet ne apsisuka, o tiesiog atbulomis pajuda ta kryptimi, iš kur atvyko. O gal juda priekin, tik buvo atvažiavęs atbulas? Sunku pasakyti, nes tos vežėčios ir iš priekio, ir iš galo atrodo taip pat.

Kai važiuoja pro mane, trumpam sugaunu moters žvilgsnį. Užuot vairavusi, ji mostaguoja rankomis ore. Ar ji moja man? Ne, ji netgi nežiūri į mane. Vairo irgi nematau, šis keistas automobilis, regis, kelią randa pats.

Pakerėta seku paskui automobilį kaimo link. Galiausiai gatvelė įsilieja į plačią pagrindinę gatvę, ja rieda nepaliaujamas automobilių srautas. Kai kurie tokie pat kaip tasai, paėmęs moterį. Dauguma tušti, retame sėdi žmonės. Tarp šių automobilių važiuoja išmargintos dėžės. Kai kurios milžiniškos, bent tuzino metrų ilgio ir trijų metrų aukščio, kitos tik tokio dydžio kaip lagaminas. Visas jas judina tarsi kokia vaiduoklio ranka, jos tik tyliai zurzia riedėdamos pro mane. Sykį pro šalį pravažiuoja tanki tokių dėžių grandinė, lyg visos būtų sujungtos, nors aiškiai matau, kad jungties nėra.

Kelias veda kaimo centro link. Pasiikiu dailią aikštę su dideliu medžiu per vidurį, apsuptą išpuoselėtų gėlynų. Kitoje gatvės pusėje matau pastatą, ir mano širdis ima plakti tankiau – tai bažnyčia! Didesnė nei Birgsau, bet nė iš tolo ne tokia didelė kaip Šventovės katedra. Atrodo prižiūrėta, ochros ir balta spalva dažytais sienomis ir aukštais vitražais. Gal ten rasiu atsakymus, kurių ieškau?

Palaukiu progos kirsti gatvę, kad manęs nepervažiuotų riedančios dėžės. Pagaliau pastebiu tarpą, atrodantį tinkamo dydžio, ir lekiu. Vos pastačius koją ant kelio, nutinka kai kas keista – abiem kryptimis judantys automobiliai aiškiai pristabdo. Sutrikusi stoviu gatvės viduryje ir stebiu, kaip jie pririeda prie manęs ir sustoja, galiausiai susidaro platus laisvas tarpas, ir be baimės galiu kirsti gatvę. Tik pasiekus kitą pusę automobiliai vėl pajuda. Kaip patogu!

Besidaužančia širdimi atveriu bažnyčios duris. Iš vidaus sklinda vargonų muzika, nors pamaldos nevyksta – suolai ir erdvė palei altorių tušti. Stypsau į įbestą prieangį ir stebiuosi atsivėrusiu vaizdu. Dar niekad nemačiau tokių grožybių! Pro vitražus, išdabintus šventųjų atvaizdais, krinta saulės šviesa, apšviečianti prašmatnų bažnyčios vidų. Sienos ir lubos ištapytos ornamentais ir meniškais freskoms, vaizduojančioms Biblijos scenas. Pagrindinis altorius ir du šoniniai altoriai bei sakykla žvilga auksu, išpuošti drožinėtomis medinėmis skulptūromis, jos atrodo tokios gyvos, tarsi po akimirkos nužengtų žemėn. Tas vaizdas man primena prašmatnių bažnyčių nuotraukas, matytas knygoje, bet mes mokykloje mokėmės, kad visi tie nuostabūs Dievo namai sugriauti prarastųjų ir šėtono kariaunų. O dabar aš stoviu čia ir jais gėriuosi!

Suklumpu ant kelių iš pagarbios baimės ir dėkingumo, kalbu šlovinimo maldą Dievui. Vien dėl šios akimirkos vertėjo patirti tuos sunkumus sprunkant iš slėnio! Ir kartu man darosi aišku, kad Mirkas sakė tiesą – pasaulis nėra sunaikintas. Tai, ką mums pasakojo Paskutinysis Vyskupas, vikaras ir mokytojai, buvo grynas melas!

Tačiau pakilusi ir lėtai eidama prie puošnaus altoriaus ant suolų kairėje ir dešinėje pastebiu dulkių sluoksnėlį. Sutrikusi apsidairau. Virš įėjimo dviejų pakopų balkonas. Viršuje vargonai, bet niekas nesėdi prie klavišų. Veikiausiai kažkur paslėptas patefonas, kaip ir mūsų mokykloje, kai kartais klausydavomės bažnytinės muzikos.

Man sugniaužia gerklę suvokus, kad čia jau seniai nevyksta pamaldos. Kaip tai įmanoma? Kaip gali būti, kad tokie prašmatnūs Dievo namai stovi kaime ir niekas į juos neužsuka melstis? Tam tikra prasme man tai dar baisiau, negu iš bažnyčios būtų likę griuvėsiai, – tarsi šėtonas norėtų pasišaipyti iš Dievo neleisdamas žmonių į jo namus.

Staiga tarsi iš niekur atsklinda balsas:

– Sveiki atvykę į senąją Ryclerno parapinę bažnyčią. Jei norėtume sužinoti daugiau apie architektūrą ar istoriją, išstarkite „architektūra“ arba „istorija“. Uždaroji akcinė bendrovė „Parapinė Ryclerno bažnyčia“ linki jums prasmingų potyrių!

Sutrikusi apsidairau. Nieko nematau.

– Sveiki! – sušunku.

– Sveiki atvykę į senąją Ryclerno parapinę bažnyčią, – vėl prabyla nematomas balsas ir žodis žodin pakartoja antrąjį sakinį. Man pasidaro aišku, kad ir šis balsas sklinda iš patefono, kasetinio magnetofono ar kokio panašaus aparato. Čia nėra nieko, ką galėčiau paklausti, kas nutiko.

Taigi vis dėlto tai tiesa: Antikristas nukreipė žmones nuo teisingo kelio. Jie prarado Dievą, nors jis taip arti! Ašaros temdo akis, verkiu prarastųjų. Išbėgu iš Dievo namų laukan.

Nesirūpindama dėl eismo lekiu į gatvę, juk dabar žinau, kad riedančios dėžės pačios sustos.

Pasigirsta garsus cypimas. Apsisuku ir sustingstu iš siaubo, nes į mane lekia motorolis.